

Det har gått arbeiderbevegelsen som alle andre idealistiske bevegelser som bygger på makt, og som derved blir prisgitt politikken. Den har ofret saken. For hundre år siden visste de hva de ville, men det gode de ville, kom ikke. Som Hitler førte en hel nasjon til slakthuset mot sin egen og folkets vilje, så har arbeiderlederne ført hele den norske arbeiderklasse inn i det politiske fengsel. Og fortsettelse følger. Hvorhen? Foreløbig inn i monopoldiktatur og statskapitalisme. Arbeiderlederne har valgt den "abelgårdske" retning, som ofret ideologien og saken for den politiske maktbestrebelses skyld, med opportunismens og korridor-politikkens kryperi og senile holdning. (Forfatteren Ole Røyseth Brende i "Det pengeløse samfunn", Bondes Forlag -65, I komm. Det Frie Samfunns forlag, Pb. 156, 2401 Elverum. 130 s.Kr. 75)

EN TAKK TIL LEGE INGER CECILIE STRIDSKLEV OG HENNES GENERASJON

Av Bjarne Karlsen

Lege Inger Cecilie Stridsklev hører heldigvis til den generasjon som er totalt skyldløs i alle krigstidens viderverdigheter. Derfor har hun skjellig grunn og anledning til å granske saker fra den perioden i landets historie med saklighet og uten å være påvirket av fanatismens trollsplint i øyet.

Nå er det slik at alle saker nødvendigvis må ha minst to sider, og man må helst ha med seg begge for å ha minimum av mulighet til å se helheten.

Det er vel ingen stor overdrivelse når jeg mener at okkupasjonstidens mange problemer og handlinger i hele etterkrigstiden suverent har vært redigert av aktive motstandere av alt det Nasjonal Samling sto for. Hensikten later til å være at de som framsto som krigens seierherrer også vil være ene-rådende og fortsatt dirigere tekstene til det som skal bli kommende slekters krigshistorie.

Mitt inntrykk av Inger Cecilie Stridsklevs skrivelser er at hun med åpent og ærlig sinn prøver å finne fram til sannheten og ektheten i de påstander som har vært prediket ensrettet og kritikkløst i et halvt hundre år.

Jeg vil ikke gå inn i konkrete saker, men bare så fast at det etter min mening må være på tide at man kan diskutere uklare sakskomplekser som er av så stor viktighet at de har krav på å belyses saklig, selv om det da kan framkomme momenter som ikke faller i smak hos den av partene som er interessert i å fastholde den fremstilling som ensidig fordømmer de som har vært mer eller mindre kneblet og som helst bør fortsette med å tie i forsamlinger.

Jeg har selvsagt ingen tro på eller mening om at vi gamle medlemmer av Nasjonal Samling skal opptre på arenaen og tale oss varme om våre egne fortrefeligheter. Nei, så sannelig om jeg det gjør. Imidlertid er det en enorm gevinst for hele nasjonen at en ny generasjon av partinøytrale landsmenn tar for seg de tilgjengelige dokumenter som viktige saker fra og etter okkupasjonen. Det har muligheten til ikke å bli ledet bort fra sannhetene av blålysblink som truer dem til å bli ledet inn på den veg som er

godkjent av dem som i full fart laget snarvegene til et ønsket bilde av enhver situasjon fra den tidsepoken.

Nå har vi fått noen slike sannhetssøkende mennesker som ser nærmere på saker som hittil later til å være for lettvint behandlet og som det er av allmenn interesse å granske med uhildet blikk. Inger C. Stridsklev er i godt selskap. Begavede og ubestikkelige forfattere i hennes egen årsklasse som bl.a. Even Lorch-Falch (redaktør for Alternativt Samfunn), Eystein Eggen ("Gutten fra Gimle") og Kjell Fjørtoft (med sine 6 bøker fra vår okkupasjonshistorie) er noen av dem som bruker tid og krefter til å gi en sannferdig fremstilling av mange omstridte saker fra krigens dager, og også om det påfølgende rettsoppgjør.

Man har så lett for å rope nazist straks det er noen som trekker fram uønskede sider av den politiske virkelighet fra denne tidsperioden. Dette ordet er en slags trylleformel som er ment å frata en person enhver mulighet til å bli trodd, langt mindre bli respektert. Inger C. Stridsklev er så langt fra noen nazist. Det er heller ikke de tre forfatterne som jeg har nevnt ovenfor. Når det gjelder Stridsklevs meninger i denne sammenheng, har jeg hørt av hennes egen munn at hun ikke er hverken imponert eller begeistret for Adolf Hitler. Det lengste hun strekker seg i så måte er at hun sier at hun liker Stalin enda mindre enn Hitler.

Hos den og de som i politiske vurderinger stadig serverer det mest mulig ensidige bilde av sin overbevisning i politiske saker, sees verden i sort/hvitt. Liker man ikke Stalin, da må man vel sette Hitler i høysetet? Skulle det allikevel være slik at man ikke liker noen av dem, så må man sikkert ha en annen utenlandsk statsmann som man hever til skyene.

Skal enhver av de som vil se og undersøke flere sider av omstridte saker fra krigens dager, kalles nazister, og dermed bli fratatt enhver mulighet til å gjøre oppmerksom på slike saker som er blitt fremstilt ensidig og ukorrekt? Skal de som er blitt erklært som syndebukker, fortsatt tillegges all skyld og alt ansvar - også i saker hvor det i virkeligheten finnes andre fraksjoner som så langt fra fortjener noe kvalitetsstempel i så måte?

Jeg slutter med å anbefale Jan Otto Johansens bok "Det hendte også her". Den viser med all tydelighet at det er mange nyanser, også når det gjelder den urett som blant annet jødene ble utsatt for.

Så en takk til Inger Cecilie Stridsklev og hennes generasjon for deres mot, dyktighet, saklighet og evne til å søke etter sannheten - også når dette fører til ubehagelige opplevelser for dem selv.

Ta opp dialogen!

